

Det handler om mennesker!

av Jim Hohnberger

«Men Han snudde seg og refsset dem og sa: Dere vet ikke hva slags ånd dere er av. For Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge menneskesjeler, men for å frelse.» Luk. 9,55-56

Jeg våknet ved midnatt idet jeg følte et spesielt nærvær i rommet. Fullt våken lytter jeg til lydene fra vårt hjem her i villmarken. Også det synes å hvile etter dagens aktiviteter. En rund og svulmende måne reiser over Glacier National Park mot vest for å gå ned bak Whitefish-fjellene. Stillheten er til å ta og føle på. Bare en coyotes bjeff i det fjerne forstyrrer de fredelige omgivelsene vi er blitt så glade i.

Lyset fra månen skinner inn i rommet og gir de kjente omgivelsene et overjordisk preg. Men disen fra drømmeland appellerer ikke til meg. Jeg har en gjest som venter på meg. Jeg forsøker å ikke forstyrre min kone når jeg setter meg opp, og vender min oppmerksomhet mot møtet med Kongenes Konge.

For ikke så lenge siden hadde jeg meditert over Golgata. Det var ikke første gang. I årevis har jeg lengtet etter å forstå det mer fullstendig, å få en dypere erfaring av det. Jeg hadde bedt i mange måneder om at Gud måtte åpenbare dets mysterier mer fullstendig for meg. Nå hadde jeg en fornemmelse av Guds tilstedeværelse i rommet. Jeg kunne ikke se eller høre noe, men jeg fornemmet at Gud var der. Han hadde valgt akkurat denne stunden til å gi meg et litt større glimt av Golgata. Bildet bredte seg ut fremfor mitt indre øyne, og jeg var der. Jeg kunne se det hele – og det Gud viste med den natten, vil jeg nå dele med deg.

Det er en vakker vårmorgen i Jerusalem. Solen hilser byen med et strålende lys som lover en varm dag. Selv om det er tidlig, er gatene fulle på grunn av påskehøytiden. Tusenvis av pilegrimer er samlet i landets hovedstad. Menneskenes oppmerksomhet synes å være rettet mot en eller annen hendelse som finner sted. Jeg får øye på en kohort med soldater i eskortetjeneste. De er i ferd med å føre tre fanger til henrettelsesstedet. Sakte baner de seg vei gjennom den fiendtlig innstilte menneskemengden.

Fiendtlige folkemengder er ikke noe nytt for garnisonen i Jerusalem. Jødene er et stolt og selvstendig folk, og bare synet av romerske faner på bymurene oppildnet folkemassen, som ikke har gjort noe forsøk på å skjule sitt hat mot det romerske styret.

I dag viser imidlertid mengden lite fiendtlighet overfor legionærene. Nei, i dag er det fangene som samler folkets hat. Bare de mest foraktelige forbrytere blir henrettet på denne måten. Selv jødene, som foraktet Roms overherredømme, anerkjenner styresmaktenes metode for å straffe disse kriminelle. Folkehopen sender både fornærmelser og spytt i retning av de fordømte mennene. Slik atferd er ikke så fremmed fra vår egen tid som vi gjerne vil tro. Hvis du vil, kan du forsøke å se for deg hvordan mennesker ville reagere mot et opptog av rettsdømte barnemishandlere. Da kan du få et bilde av situasjonen.

Jeg ser på mens Jesus blir ledet nedover den tettpakke gaten. Han er mager etter lang tid med reiser og tjeneste, men fortsatt viser kroppen Hans en håndverkernes styrke. Han er tydelig svekket etter nattens lange rettssak og de mange slagene, men Hans blodige legeme vekker ingen sympati blant tilskuerne som håner og spotter Ham med ord og steiner.

Det virker som om jeg følger etter Jesus så nært jeg våger. Med ett snur Han seg og ser på meg, og en kort stund møtes våre blikk. Jeg kan ikke holde meg lenger. «Se på dem,» roper jeg og peker på mengden. «De ler av deg! De bryr seg ikke en gang!» sier jeg fylt av medlidenhet. Jeg er rystet, føler avsky og er opprørt. Jeg ønsker ikke å ha noe å gjøre med disse synderne som kan møte en mann som er i ferd med å dø, med en slik dyrisk atferd. For dem er det hele som en stor vits. Nei, det er verre enn som så. De tror de beskytter sin nasjon mot denne revolusjonære. Jeg er klar for å avskrive dem.

Men så snur Jesus seg til meg. Med et alvor som jeg ikke kan ta feil av, irettesetter Han meg og sier: «Det handler om mennesker, Jim! Evangeliet handler om å ta fattige, fortapte, forvirrede mennesker og gjenskape dem i mitt bilde. Jim, det handler ikke bare om å fremholde sannheten og påpeke feil, slik du har hatt en tendens til å gjøre. Det handler om å gjenopprette nettopp disse menneskene som nå spytter på Meg.»

Der, i mitt stille rom, mens scenene fra Golgata forsvant, stilte Jesus meg fire spørsmål i dypet av mitt sinn. Spørsmålene har gitt gjenklang i årenes løp. Deres innflytelse på mitt liv, mitt arbeid, og mitt forhold til andre, blir stadig større idet jeg forstår Kristi kjærlighet til meg, til oss, og hvor langt unna vår skrøpelige kjærlighet til andre er fra Hans standard.

«Jim, hva ville du ha gjort med Aron? Du husker broren til Moses, han som tillot Israels barn å lage gullkalven mens Moses talte med Meg oppe på fjellet og fikk steintavlene med De ti bud. Vi kunne kanskje kalle ham nestleder i Guds menighet. Hva ville du ha gjort med ham?»

Jeg kunne se for meg hele historien. Aron hadde overtatt ledelsen mens Moses var på fjellet. Problemene startet da Moses ble lenger på fjellet enn folket hadde forventet, og de kom til Aron og sa: «...lag guder til oss, som kan gå foran oss. For denne Moses, han som førte oss opp fra landet Egypt, ham vet vi ikke hva det har hendt med.» (2.Mos.32,1). Aron samlet da inn gullsmykker som han smeltet, laget en gullkalv til folket og sa at dette var den gud som hadde ført dem ut fra trelldommen.

Da Moses senere konfronterte ham, fraskrev han seg ansvaret og hevdet at det eneste han hadde gjort, var å kaste gullet inn i ilden, og ved et mirakel kom det en kalv ut. Tenk på det. Aron hadde overtatt lederansvaret, men han ledet folket til å synde. Han var direkte ulydig mot Gud og laget en falsk gud, en avgud. Etterpå våget han å lyve om hele hendelsen. Hva ville du gjort med en nasjonal eller kirkelig leder som hadde vært involvert i en slik skandale? Jeg vet hva jeg ville gjort. Jeg ville kastet ham ut, og jeg tipper at du ville gjort det samme! Vi ville sørge for at han aldri mer fikk en ansvarsfull stilling som han igjen kunne misbruke. Hva gjorde Gud? Han gjorde Aron til yppersteprest. Evangeliet handler om å gjenopprette de som har svake karakterer, ikke kaste dem ut!

Så spurte Gud meg: «Hva ville du gjort med David? Kong David, som ikke bare drev hor, men som for å skjule det myrdet et menneske. Hva ville vi ha gjort med en slik leder?» Vi ville kastet ham ut. Men Gud gjorde ikke det. Jo, det var behov for irettesettelse og omvendelse. Men David kom ikke bare tilbake på tronen, men hans forening med Batseba, en annen manns kone, gav opphav til Salomos kongelige ætt, og til slutt Kristus selv.

Det tredje spørsmålet Gud stilte meg den natten var: «Hva ville du ha gjort med Peter... selvsikre Peter, som hogg øret av yppersteprestens tjener med et skjult sverd?» Hva gjorde Jesus med det

øret? Han gjenopprettet det! Hvem likner vi? Er vi som Peter, som hogger av ører? Eller som Kristus, som bøyer seg ned og plukker opp øret og gjenoppretter det som ble skadet? Ikke bare kuttet Peter av tjenerens øre den natten, men han fornektet også sin Herre tre ganger! Hva ville du ha gjort med Peter? Jeg ville ha sagt: «Det er ingenting vi kan gjøre med den fyren. Det er ikke håp for en som er slik. Kast ham ut!» Hva gjorde Jesus med Peter? Han snudde seg og så på ham, og det knuste Peters hjerte. Kan du forestille deg kjærligheten i øynene Hans, hvordan Hans hjerte rekkes ut i sympati mot han som fornektet Ham? Det ene blikket sa svært mye. Det sa: «Peter, Peter, du stoler på deg selv. Legg alt det bort og overgi det til Meg. Jeg vil ha deg, Peter. Gi Meg ditt hjerte.» Det er Jesu Kristi evangelium. Hans evangelium søker å gjenopprette de feilende – alle de feilende.

Herren fortsatte: «Jim, hva ville du gjort med Saulus før han ble Paulus?» Jeg begynte å ane hva Herren ville jeg skulle se, men denne var for mye. «Herre,» sa jeg, «Saulus var den verste forfølgeren av Guds folk på sin tid. Han gjorde livet vanskelig for dem! Det er vel ikke meningen at jeg skal forsøke å gjenopprette en slik som ham... er det?» Hva ville vi gjøre med Saulus? Jeg liker ikke å tenke på det, men Kristus tok Saulus og gjorde ham til Paulus, den største evangelisten verden noen gang har sett.

Evangeliet handler om å ta denne typen mennesker, forvandle dem, og så bruke dem til å nå verden med det samme budskapet som ble sendt ut og forandret deres liv. Vi, som et folk, ser ikke ut til å ha forstått det, men evangeliet er mye mer enn et system av sannheter, motstand mot feil, eller endog hvilken kirke du går i. Det handler om forløsningen av dem som ikke ser ting slik vi gjør eller som er motstandere av våre sannheter, vår kirke eller vår livsstil.

(Utdrag fra boken *It's About People*, gjengitt med tillatelse. Pacific Press Publishing Association)